

патріарха и възвѣхъ епископъ възточныхъ рѣкоп-
сание свое положивше сингилы печатльвше, възда-
шъ Благодѣстивому царю и патріарху новосвя-
щенному тогда Іоакиму въ вѣчное поминаніе неот-
млемо.

Съ такъвъ тържественъ, канонический начинъ ѣ
учредена Търновската Патріаршія и на престола ѣ
слѣдъ Іоакима I светителствувахи: *Василій, Іоа-
кимъ II Игнатій, Макарій, Іоакимъ III, Дорогей,
Романъ, Θεодосій II, Іоаникій II, и Евѡимій* (29).
Отъ тѣхъ само на послѣдніа Евѡимій можемъ са спрѣ,
но го оставамы за въ слѣдующія періодъ, въ който ще
поговоримъ и за старо-българската писменность до
растурианіето на търновската Патріаршія малко пре-
ди покореніето на българското царство отъ Турцы-
тѣ (1392 — 96).

Любопытно е сливанъето на обстоятелствата, че
както при Симеона България са възвеличи и вътрѣш-
но ѣ възкашно, а при наслѣдниците му отведнѣждъ
паднѣхъ (в. Истор. § 25), тѣй почти става съ нея и въ
този періодъ. При Іоанна II Асѣня, както видѣхъмы,
царството достигнѣ първото си онуй величіе, а при
недостойните неговы наслѣдници то вече начинъ да
отпада, само че туй падане бѣше медлено. Какво-
то Каломанъ I и Михаилъ, тѣй и Каломанъ II Алек-
сандровъ, Мичо, Константинъ-Тихъ, Лаханъ съ ца-
рица Марія и Мичевътъ сынъ Іоаннъ III Асѣнь, —
единъ слѣдъ другъ са вѣзвѣватъ на сцената и раз-
дыратъ България съ междоусобицы и раздоры, които
и слѣдъ тѣхъ още са продължава. И Византійското

(29) За тѣхъ, както и за горѣ-поменѣното сказа-
ние обстоятелно виждѣ въ наметника обнародванъ отъ С.
Палаузова: «Грамота Патріарха Каллиста, какъ новый
источникъ Истории болгарской церкви», С.-Петербургъ,
1858. • Виж. *Временникъ* отъ 1855. № 21.